Redactare: Ada Benea
Tehnoredactare şi copertă: Viktor Cocian
Fotografie coperta 1: vitraliu din castelul de vânătoare de la Lapuşna

Colecția: Scriitorii la ei acasă, Editura Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2010

Coordonator colecție: Ion Vădan

Editura Dacia XXI, Bulevardul 21 Decembrie 1989, nr. 62, ap.6, Cluj-Napoca, România
email: marketingdacia@yahoo.com
Tel/fax: 0264.452.178

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CUC, MELANIA
Vânătoare cu şoim / Melania Cuc. - Cluj-Napoca: Dacia XXI, 2010

ISBN 978-606-92485-5-3

Vânătoare cu şoim

- tablete şotron -

Melania Cuc

Lui Jason Dumitru McIntyre, cu dragoste

Melania Cuc

s-a născut la 22 iunie 1946 în județul Bistrița Năsăud. Este jurnalist, membru al Uniunii Scriitorilor din România, membru al Societății Ziariştilor din România, membru al Academiei Artelor, Ştiinței şi Literaturii, Oradea şi membru al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec.
A absolvit Şcoala Tehnică de Horticultură din Bistrița (1959-1965), cursurile Universității Dalles din Bucureşti, secția Literatură română şi universală (1973). Deține un atestat în Management Editorial, eliberat de Ministerul Culturii, Bucureşti (1996).
În prezent este redactor la revista (electronică) AGERO din Stuttgart şi realizator de programe la TV Bistrița.
Pasionată de pictură, are mai multe expoziții personale la Sighişoara (mai 2006, ianuarie 2008, icoane pe sticlă), Târgu Mureş (iunie 2006 şi august 2008, icoane pe sticlă), Bistrița (august 2006, icoane pe sticlă), Bucureşti (decembrie 2007, ianuarie 2008, icoane pe sticlă), Barcelona, Spania (mai 2009, icoane pe sticlă), Bistrița (Hotel Korone, pictură la şevalet, decembrie 2009), Galeriile Deisis de la Palatul Culturii din Târgu

Mureş (martie, 2010, pictură la şevalet).
Lucrările se aflã în colecţii personale din SUA, Canada, Italia, Israel, Germania, Australia, Ungaria şi Spania. În România, se regăsesc în diverese coleţii personale şi în colecţia Patriarhiei Române din Bucureşti precum şi la Muzeul de Etnografie din Archiud, Bistriţa Năsăud.

Activitatea literară

Melania Cuc a debutat în publicistică în 1962, în cotidianul Făclia din Cluj. Între 1975 şi 1989 a avut colaborări intense cu Radio România prin reportaje literare şi tablete. A fost redactor la editura Bir Contact Bucureşti, secretar general de redacţie la publicaţia Curierul Sănătăţii şi redactor la Flagrant iar din 1998, şef al subredacţiei Transilvania de Nord pentru săptămânalul Top Business, iar apoi, la cotidianul Răsunetul, din Bistriţa. A fondat şi coordonat publicaţiile: Gazeta de Cernavodă, Gazeta de Medgidia (1991) şi Şapte zile bistriţene (2004).
Debutul radiofonic îl are în 1972 la Radio România, cu un grupaj de poezii.
În 1973 debutează literar în revista Luceafărul, cu poemul Plopii în Ardeal.
A publicat grupaje de poezie, eseuri şi reportaje literare în Luceafărul, România Literară, Contemporanul, Flacăra, Femeia, Pentru Patrie, Tribuna Informaţia Bucureştiului, suplimentul Scânteii Tineretului, Munca, Săptămâna, Litera Nordului, Grai etc.
Este realizator de emisiuni la AS TV din Bistriţa şi, din 2005, este redactor la revista Agero din Stuttgard, Germania.

Volume publicate

Peisaj Lăuntric, poeme, Editura Litera, Bucureşti, 1985;
Dincolo de jertfă şi iubire, poeme, Târgovişte, Editura Macarie, 1991;
Impozit pe dragoste, roman, Editura Macarie, Târgovişte, 1999;
Vine Moş Crăciun, poezie pentru copii, Bistriţa, Editura Răsunetul, 1999;
Galaxii paralele, eseuri, Bistriţa, Editura G. Coşbuc, 2000;

Destin, proză biografică, Bistrița, Editura Răsunetul, 2000 (Ediția I si II);
Tablete contra disperării, eseuri, Editura Aletheia , Bistrița, 2002;
Cinând cu Dracula, roman, Bistrița, Editura Aletheia, 2003. Romanul a fost prezentat de Dan C. Mihăilescu, la emisiunea Parte de carte, la PRO TV, martie 2003.
Biografia unui miracol, proză, Bistrița, Editura G. Cosbuc, 2003;
Versuri scrise pe zăpadă, versuri pentru copii, Bistrița, Editura G. Cosbuc, 2003;
www.rebel 2004.ro, eseuri, Bistrița, editura G. Coşbuc, 2004;
Căsuța cu poveşti, versuri pentru copii, Bistrița, Editura G. Coşbuc, 2005;
Şotron, eseuri, Bistrița, editura G. Coşbuc, 2005;
Fructul oprit, roman, Bistrița, Editura Karuna, 2006;
Iisus din podul bisericii, proză, Cluj Napoca, Editura Limes, 2006;
Fără nume, tablete –şotron, Editura Ardealul, Tîrgu Mureş, 2006;
Femeie în fața lui Dumnezeu, roman, Editura Eikon din Cluj Napoca, 2007;
Grral, roman, Editura Nico din Tg. Mureş, 2007;
Miercurea din cenuşă, roman, 2008, Editura ZIP din Bucureşti;
Dantela de Babilon, roman, 2009, Editura Nico din Tg. Mureş;
Autoportret, poeme, 2010, Editura Nico, Tg. Mureş.

Apariţii în antologii şi alte volume colective

Timpul poeziei, Time of poetry, antologie bilingvă, Casa de Editura Odeon, Bucureşti, 2009, coordonator Nicolae Cacoveanu;
La Beclean pe Someş cândva…, editura Clubul Saeculum, 2004, volum coordonat de Aurel Podaru (proză);
Antologia Scriitorilor de Limba română din Quebec, Canada, Editura ASLRO Canada, 2009 (proză);
Valori ale patrimoniului bisericesc, mărturie de credință şi artă, antologie de Nicolae Băciuț, Editura Nico, 2007, (proză);
Patruzeci de poeți bistrițeni contemporani, antologie de Ioan Cioba, Editura Aletheia, 2001 (poeme);

Dincoace de capitală, dincolo de provincie, (interviuri) volum coordonat de Nicolae Băciuț, 2007;
Mărturisirea de credință literară, Editura Carpatia Press, 2006, volum coordonat de Artur Silvestri (eseu);
Poem pentru oraşul natal, Editura George Coşbuc, 2002, volum coordonat de Dumitru Munteanu (poezie);
Personalități române şi faptele lor, 1050-2000, Editura Venus, 2006, volum coordonat de Constantin Toni Dârțu (biografie);
Al nouălea cer - antologie a grupării de scriitori Litera Nordului, coordonator Dumitru Munteanu, Editura George Coşbuc, 2009;
Clipe de prietenie, autor Virginia Brănescu, Editura Karuna, 2009, reflecții despre cărțile M. C.;
Exerciții de normalitate, volum de intreviuri realizat de Monica Mureşan, Editura Kriterion, 2009;
Scriitori la frontiera dintre milenii, Dicționar al scriitorilor din județul Bistrița Năsăud, Editura G. Coşbuc, 2009;
Pretexte, Antologie, Dicționar de Scriitori din Bistrița Năsăud, Editura Eikon, 2008.

- tablete şotron -

Prin ochii mei speriaţi curg valuri de mentă strivită-n mojare de cupru coclit. Otrava asta-i ca un seu ce-mi unge pupila, tot rană verde şi în care şoimul cloceşte unul dintre cei doi sâni infertili ai pământului.

Tu eşti vântul, eu... un fel de planetă copilărindu-se, o neadaptată pe cerul de unde o altă cometă frumoasă mă plezneşte din bici peste faţă.

Din locul tău plin cu ace de siguranţă, îmi zâmbeşti cu indiferenţă de infantă îmbrăcată în palton de molton şi guler de hermină sălbatică.

- Va fi iarăşi viscol roşu la galerie şi în leagănul răstignit peste degetele organistului! Îţi descriu deznodământul cu greşeli de ortografie pe o faţă de apă brodată cu alge bătrâne.

Lângă noi, oceanul galactic este plin cu trunchiuri din arbori-gingobilloba şi delfinii ce se sinucid înghiţind pahare după pahare pline cu aer.

Psst! Trece înapoi cămila prin urechile acului cu care cos note la partitura destinului..

Sunt un şef de gară cu chipiu vişiniu şi hapul de nitroglicerină în buzunarului vestei de salvare. Peste capul meu trec migratoarele cu aripi din plastic de calitate extra. În urma lor, fiul risipitor al unui timp în care până şi piloții de pe Messersmith-uri îşi fac turul de încercare pe cerul gurii spuză de afte.

Ustură prezentul prin care trecem razant ca o bisectantă dintr-un lung şir de cuvinte înfipte în tomuri de hârtie trecută prin ceară fierbinte.

Săptămânile foarte lungi şi păsările cu aripile tăiate se alungă din umbra ce se ține după mine pe picioroange din Duminica Slăbănogului.

De altminteri, coliliu este şi abisul şi gloria mondială, aşa cum stau stratificate întâmplările, pe sub osul frunții, în locul din care gândul meu urlă la luna, unde bocancii tăi valsează ca o pereche de miri salvați de pe Titanic.

Este calmă, trândavă spuma sunetelor pe care le asmute poporul spre fosa orchestrei şi muzicanţii cântă marş-forţat în sala palatului cu regi şi regine ce-şi împart între ei firimituri de prescură şi iluzii ambalate în staniol de duzină.

Un înger ambigen clatină arborele de ceai şi mugurii cad fără rod pe trotuarul cu fete pierdute.

Îmi şterg pe furiş lentila ochelarilor şi mă mint că te văd din nou frumos şi deştept pe sub masca ce muşcă din carnea ta vegetală.

Miriştea de dimineaţă e invadată de viruşi şi de lăcustele ce clănţănesc intensiv oxigenul căzut în genunchi între bărbat şi femeie.

Eu trăiesc pe fugă toate evenimentele şi fiecare literă scoasă din rândul societăţii de lux. Cântăresc pustiul între degete iar… restu-i tăcerea încleştată-n căluşul din gura ce minte cu voluptate de amantă pe timp de război.

Vorba ta bună se prelinge din suflet pe limbă ca un cheag de sânge în lapte-ndulcit.

Doamne, până şi amurgul acesta-i câinesc în mahalaua cu vânătorii beți de victorie! Latră calul şi călărețul, ogarul nechează, aleargă, se pierd cavalerii Mesei Rotunde prin crângul otrăvit cu pelin înflorit.

Nici o celulă în altă celulă nu mai are măsură sub lună şi ... încă îmi repeți că sunt sentimentală, aşa... ca un cioclu care altoieşte măcieşi în gardul cimitirului cu animale sălbatice?

Sunt o literă moartă!

Fac constatarea cu indiferență de perceptor fără simbrie şi merg mai departe, printre imaginile decupate cu foarfecele mare, de croitorie.

De ieri, în atelierul de manufactură s-au stins felinarele.

Vremuieşte vremea în butoiul cu mierea albinelor din Asia Mică.

Sălbatic este şi dansul de nuntă şi mătcile nu ştiu mai nimic din somnul în care zace războinicul ca într-o cămaşă de zale zornăitoare.

În sarcofag este cald şi linişte de duminică bizantină. Cine să-l mai recunoască de rege pe imberbul fără mustăţi şi fără nod la cravată?

Alte maladii şi celule cu cinci degete la o singură mână are Mapamondul cu văduvele tinere ce vând castane cu miezul fierbinte lângă colosul din Rodhos, locul unde se joacă şeptică pe coşuri pline cu rodii ce fermentează alcooluri.

Nimic nu prevesteşte furtuna, nici crucea din tinichea şi vopseluri pe care o cară zidarul pe umăr.

Curge untdelemn dulce pe osia ceasornicului ce se roteşte ca un circar desupra publicului dornic de sânge. Colombina cârpeşte ciorapul şi cântă despre un bărbat ce şi-a ţinut, în minte toate promisiunile.

Navigăm în derivă prin oceanul de suflete îmbuibate cu bere la halbă şi miliarde de fluturi ce nu mai ştiu cum se fabrică mătasea din propria salivă.

La liziera cu rezervația de vânătoare în carantină, lichenii cresc ca solzii Leviathanului de-a lungul şirii spinării unui domn singur.

Nu mă mai desparte de zidul plâns de Ana, decât andezidul pe care ploaia scrijeleşte poeme. Funebre.

S-a acrit laptele-n țîța caprelor negre şi aerul se croştează ca un parpure aruncat peste abisul în care şoimii jonglează cu portocale solare.

O, da, nu-i nici zi, nici noapte în aşternutul peste care inchiziția mea toarnă benzină uşoară!

Fetița ce-mi vindea odată chibrituri în gară, are şofer şi limuzină la scară. Umblu prin oraşul ce mă priveşte cu indiferență din vitrina cu bomboane fondante.

Între noi stă garnitura de tren, fluier roşu, nervos şi fără rost, ca un gardian de rezervă.

Dincolo de sistemul garantat de guvern, alt orfan învață să moară cu şişul înfipt în şira spinării bulevardului cu ambulanțe suprasolicitate.

Instituția fricii funcționeză la maximum! Eu însămi pun palma deasupra grătarului sub care focul devorează ultima dintre fotografiile de familie.

Sunt abur pur; nu am mamă, nici tată! Privesc împrejur ...

Am prins doar un sfert din replica moliei ce îşi făcea rolul de primadonă în cămaşa ta de mătase. Pe dinaintea armei de vânătoare se retrag glorioşi vânătorii, tot pe genunchi şi pe coate...

Cum mai vibrează diafragma puiului de rândunică închis în oul pleznind ca un ochi foarte subțire de sticlă!

În fereastră, spre stradă, muşcata dă flori de cais şi eu bâjbâi de la un capăt la altul, prin ceața care ne uneşte gândurile ca un conductor de cositor.

Mor cu bricheta stinsă în mână lumânărarii de meserie. Ceara s-a scumpit brusc pe cap de albină...

Peste deşertul acesta ca o blană de mistreț ajuns la maturitate, trec caravanele cu arsenalul de combatere a unui dăunător care nu există.

Latră în lanț şi câinele şi societatea pensionată cu mult mai înainte de-a fi învățat că, osul cu şi fără măduvă, se roade până la capăt.

Din cuibul capitonat cu fulgi de omăt şi mătasă, frica legalizată cu acte în regulă ne vinde otravă. Urlă pădurea şi coarnele cerbului stau înfipte în grinda măcelarului...

Evul meu deştept şi patria lehuză tremură în ştreang cu roşu-vânăt pe buze.

Nu am secunde destule în puşculița ceasornicarului care-mi repetă de două mii de ani şi mai bine că... sunt numai angrenajul ce se opinteşte, care învață greu şi repede uită cum se execută solfegiul sfintelor messe.

Cânt fără ton pe toate clapele timpului personal şi pe jumătate din prețul pe care mi-l ofereau generoşi vagabonzii cei tineri. Restul e Taină.

Azi, mărfarul cu miei şi memorie generală soseşte gata deşertat de containerele în care, caiii pur sânge gem şi habar n-au că le-au crescut aripi de libelulă.

Un târg intermediar, doar atât este scutecul pe care trăpaşii bolesc şi ei, purecii l-au înnegrit ca un tuş chinezesc.

Inorogul doarme sub aceeaşi plapumă cu moartea reală. Belălie este umbra sa costelivă în ora mică din noapte, când eu continui să-ți scriu răvaşe fără cap şi coadă.

Informația mea-i credibilă ca un scrib care pleacă în cer direct din casa tâmplarului din Nazaret.
În urma Lui, mila umană roade în talpa casei cu rugăciuni repetate.

Asinii sunt traşi de dârlogi printre conveniențe şi tranşeele dezafectate în urma unui singur tratat.

Pace! Strigă şeful de sat planetar iar destinul animalului de corvoadă pleacă din staulul cu acoperiş de țigle din aur şi var.

În secundele acestea, dilatate de graviditate sigură, stau miliarde de ace cu gămălie.

Vârful întrebării nerostite este ascuţit şi el ca un turn de biserică în care se roagă de sănătate şi văduvele şi fecioarele.

În vitralii stau numai femeile singure, cele cu obraz alb şi năframă trandafirie. Conform orei exacte, până şi harta cerului se lasă pe jumătatea plină a potirului cu mir limpede.

Din icoană în altă icoană, sfinţii îşi poartă mâinile peste pepţii cămăşii, închid ochii şi trag giulgiul...

În sicriul de cristal, vremea ta rage ca o leoaică bolnavă de dragoste.

Învăţ să vorbesc cât mai dulce în dimineaţa în care misionarii semnează pact de neagresivitate cu Soarele.

Din buzunarul de la vesta bunicului, iese o şopârlă tânără şi plină de ouă gata fertilizate în vitro.

Este un simulacru de pace până şi în buzunarul hăitaşului care face rondul prin bătrâna cetate.

Ca într-o epidemie se inflamează, creşte afacerea mea cu kerosen şi cu naftalină picurată pe coțka de zahăr aşezată de doctori sub limbă. Hărmălaia e generală.

Apocalipsa poate porni şi din farfuria cu supa de oase şi din numele unui om care a pierdut noțiunea zi-noapte!

Scriu gazetele doar de bine şi mă minte poştaşul ce-mi bate la uşă cu o ciozvârtă sângerândă din ceea ce a fost mai ieri bucurie...

Sun din cornul de vânătoare şi ogarii adulmecă urma sandalelor mele fără de talpă.

Voi merge de-a buşilea prin sârma ghimpată şi peste distanțele în care germinează secara şi linia frontului de gherilă. În metropolă s-au înmulțit malign buruienile.

Dau pe dinafară drojdia în pâine şi poverile celor cu porii închişi pe sub pielea subțire.

Respirăm artificial ca un cobai decapitat în gratiile cuştii de siguranță... Ce va fi să fie?

Problema asta ar mai putea fi disecată pentru supraviețuirea persoanelor cu nume de stea căzătoare. Dar, cine sunt eu să privesc cerul în ochi şi astrul cel mai prost plasat de pe orbită?

- Un rebel... Îmi şopteşti şi îmi arăți pe hartă Capul Bunei Speranțe, apoi acul busolei ce se învârte ca o elice în carnea albă, de prepeliță. În bucătăria lorzilor s-a semnat sentința...

Libertatea mea va fi despuiată de toate veşmintele inutile!... Urlă lupoaica şi cositoarea cea strălucitoare şi întruna flămândă merge înainte, mereu înainte...

Este inflaţie de sentimente pe metru cub de humus ce se vinde la bursa vieții. Stau brokerii cu gura căscată şi celularul scuipă ştiri din ce în ce mai calde.

Ard degetele care numără banii pe tejgheaua unde măsluiam scopul misiunii din care nu se va mai întoarce acasă nici o poveste.

Bolnavă sunt şi nu cer intervenție condiționată. Mizez pe aspirină şi pe guturaiul de altădată, pe fractura gambei care se alimentează din ploaia de noiembrie...

Câte maladii necunoscute încă bântuie în stânga şi-n dreapta, dau din coate, îşi fac loc în lucrările cu cod de bare şi unicitate.

Mă apasă pe inimă colierul de perle din lațul căruia scapă doar papagalii tineri....

Prin labirintul cu tavanul coşcovit de desene rupestre, îşi face promenada o străină cu pălărie de fetru şi rochie înfloartă. Soarta.

Pot cotrobăii cât vreau prin lada cu gunoi biodegradabil şi în coltucul pâinii peste care stă întins ca un şal moale, persan, o colonie de Pencillium imperial.

Sunt goluri în memorie şi în colțul vetrei pe care stă liniştit Hefaistos. Fumul verde îi iese pe nări furios şi fără putere.

Înafara timpului său s-a dezlănțuit iureşul cascadei în care armăsarii îşi spală sudoarea după drumul cel lung. Iepele privesc spectacolul, cu buze crăpate de sare.

Doar noi mai stăm nehotărâți între teamă şi credința îngustă ca o cutie de ghete.

Miros a lămâița degetele mele şi a ghemotoace de hârtie, joc de societate pe care mi-L trimiți din Cer cu instrucțiunile aferente.

Înafară de toate aceste ispite, sunt un ins aproape întreg, un fel de vrej de dovleac care suie pe pereții de aer. Pe liniile de înaltă tensiune se intesectează energiile primare şi focul-viu loveşte la punct fix.

Azi e zi de târg. Vând şi cumpăr cuvinte irosite în piața prin care vântul şi o femeie cu şlapi în picioare mătură frunze şi ambalaje ce şi-au făcut datoria până la capăt.

Mai distrugătoare ca focul cel viu este şenila ce-mi zdrobeşte şira spinării, trece mai departe peste demodatul timp şi locul bun pentru taraba cu pepenii pleznind de dulceață.

În trupul acesta din sticlă incoloră, fără gust şi fără miros fin de mosc... este loc berechet pentru banchetul elefanților.

Un ultim popas în drumul prelung şi presărat cu oasele celor care nu mai sunt de folos regimentului de cadeți.

Nisipul alb ia în răspăr iarba verde a cimitirului şi totul este descris a fi în roz, ca un desen din creion pe şervețelul cu flori de unică folosință.

Un foc stins şi bobul de linte stau în jocul acesta de carte, aşteaptă ca doi cărăuşi, jumătatea de rachiu în care să-şi înnece amarul.

Numai plutaşul de pe fluviul Lethe mai are vreme şi chef de paradă! Ce zarzavaturi ciudate se aruncă în oală, şi zeama fluieră, ispiteşte insecta flămândă, bolnavă...

Vânătoarea este în toi şi… noi cei flămânzi şi cei goi, locuim acelaşi blat din masa unde s-a derulat festinul cu vin acrit în strugurele din anul trecut.

Stau cu privirea pe sub caldarâmul care astupă perfect coaja melcului.

Sunt nevăzător, o făptură fără iubire şi fără ură; urc zi de zi, în aceeaşi mică şi fragilă trăsură.

Ce măsurătoare aş mai putea face şi desface pe câmpia păcii înfiptă în ace?

Steagurile de hârtie se clatină pe retina şopârlei. Albeața ochiului se îngroaşă cu un lat de palmă şi nu mai văd cum lebăda cuibăreşte țărâna crăpată ca un călcâi de țărancă.

Toate jivinele fără patrie ocupă oraşul cu drept viager pe tona de aer. Serviciul de salubritate comunitară adună umbrele din stindarul cel mare şi ştiu că pot trece mai departe, pe strada plină de ghetele îngrijitorilor ce spală scara Turnului Babel.

Şi ce dacă, în jurul meu benzinăria arde şi s-a pătat cu sânge lentila concavă? E timp de promenadă prin parcul în care pensionarii de mâine joacă remi pe viață şi moarte.

Colacul meu de salvare este galben. Ca un soare ce stă cu picioarele reumatice în apă de mare.

S-a ciocnit de epavă altă sticlă cu şampanie franțuzească şi famfara cântă marş nupțial. Curg amintirile căpitanului de cursă foarte lungă ca un lapte de mamă peste luciul oceanului în care delfinii aşteaptă să nască pui geniali.

Memoria ancestrală este unica şi imperfecta răsplată pentru că mai existăm în arhiva domnului Darwin.

Dincolo de cer este oraşul natal, un trotil cu capsa pusă şi stoluri de guguştiuci îmbuibați cu resturi menajere.

Şi vrăbiile gureşe culeg firmitura din gura tomberonului, vin pe furiş la amiază, ca un cetățean onest şi cu surtucul cârpit pe la coate.

În programul de regenerare a pietrelor care se tot chinuie să crească în pavajul asflatic, precum un copil bolnav de nanism, văd ultima literă din lozinca cu seceră şi ciocan.

Stă pe degetul meu arătător cicatricea roşie ca un rubin de Caledonia.

Inelul anual creşte în trunchiul arțarului sub ploaia nătângă şi nu mai e loc în malformația asta decât de oglindă. Conştientizez pericolul şi fila ruptă din calendarul care ştie totul despre omenire.

Nechibzuite sunt calculele matematice şi creierul funcționează perfect. Roboții se leagănă în hamacul de ață visând curcubeul concentric.

Ce mutre mai făceau odată boierii şi băieții de prăvălie, aşa cum mânuiau un singur zmeu de hârtie deasupra oraşului cu vânătoarea oprită.

Nimic nu mai este sigur în picătura cernelii, nici pe mâna ce scrie povestea cenuşăresei fără litere, fără hârtie.

Pe orizont au apărut din nimic lumini tropicale şi papagalii repetă negreşit numele seminței de agavă spartă în măsele.

Speranța mea se plânge că e frig în miezul de vară, că... nu mai sunt bani şi oameni dispuşi să intre cu sacul de boabe în gura de moară.

Vieţuiesc precum moneda înnodată în colțul batistei cu care bunica îşi ştergea fruntea mai înainte de-a îngenunchea la strană.

Albastre sunt cearcănele genunchiului meu şi este luni, apoi ...marți, miercuri.. tot zile imposibil de trecut în pomelnicul pe care îl repet pe bandă magnetică.

În rochie prelungă de seară umblă boala incurabilă, ca un neguțător de sclave albe intră în scandalul din portul cu pirați ciungi.

Secolul despre care scriu ziarele nici nu există decât aşa, ca un pandativ ruginit printre faldurile şi păinjenişul dintr-un muzeu părăsit.

Dincolo de râul fără nume este pepiniera cu pui de om fructifer. Rămurişul în care îşi fac veacul omizile are obraz palid, ca un borfaş ce a cucerit pentru el o bancă jerpelită din parcul copiilor.

Leg şiret de şiret, merg împiedicat ca un cal dresat să pască troscotul pe sub care râmele ară profund ca un batalion de grenade kamikaze.

În restul timpului din clepsidra cu grăunțe de mirt, visez şi exist.

Mumia acrobatul trece lin, foarte uşor şi cu burta lipită de coaja pâinii care abureşte în gura cuptorului.

Mie nu-mi este foame îndeajuns, nu mi-e sete de apă şi în recesiunea care îşi lasă urmele tinereții pe stradă, cânt despre Pace. Zilele mele alunecă neauzite şi cu merindea pe umăr.

Crezi că am putea fi o pereche perfectă pentru a construi, a demola zidul ce apără sfinxul de turişti şi de eternitate?

Nevăzut este aerul şi pulberea gândului din care iese perla cea mai scumpă a coroanei cu cobre. În planul opus, pe Drumul Mătăsii, puşcaşii marini cară munție retro şi sticle pline cu bere la rece.

Numai eu nu văd, nu vreau să aud vocea răguşită a revolverului de serviciu...

- Start! Anunță gornistul.

Iartă-mă, Precistă, sunt numai circarul distrat, un fel de evantai destrămat şi prin care trece ploaia artificială. Înverzeşte ograda cu margarete sălbatice.

Sunt nebună şi goală pe sub şalul croşetat din bumbac, trec neştiută dintr-un veac în alt veac. Un maraton despre care îmi spui că, încă nu a fost inventat?

Un bob de linte cultiv din inerție în bălegarul din manejul pustiu.

Herghelia mea are motive serioase pentru a ierna în Galaxia Centaur. Om nebun şi animal cu şaua de aur, stăm laolaltă în fereastra cochiliei de melc în spirală.

Nu suntem frate şi soră, doar combinația acea ciudată care face clopotul turmei de vite să bată.

Inima ta, prietene, are miros de gutuie brumată. O simt cum iese prin găuri de fluier, cum şerpuieşte femeieşte şi amăgeşte... Durut.

O adevărată industrie de sentimente aruncate la groapa comună funcţionează din inerţie şi matriţa, calapodul pantofului de cenuşăreasă este universală, reală ca ultima turmă de capre sălbatice.

Starea este aproape de bine şi simt cum, în gât s-au oprit toate notele muzicale pe care primadona le-a luat cu apă şi aspirină.

Bem pastila de întinerire dimineaţa şi seara, facem gimnastica minţii corect; un experiment strict intelectual despre care nu vorbesc în rimele schioape niciodată poeţii.

Cred în unul şi singurul Domn ce stă cu urechea lipită pe singurătatea mea de duminică dimineaţa.

Palma Lui în palma mea, fac podul mai uşor de trecut când explodează sub talpă pământul.

Cred fără motivaţie în rolul pe care îl joacă perdeaua de ceaţă, roua ce-mi acoperă ochii de nu mai văd cum năvălesc furnicile, tăunii şi alte seminţe din Cosmos, în odaia cu busuiocul care creşte direct din oglindă.

Lumea asta-i părelnică şi neiertătoare; mă întinde, mă prinde în cârlige pe frânghia cu rufele pe care maşina le spală, le rupe în bancnote de-o sută...

Nu mai există acadele comestibile în prăvălia cu hălci de carne fără grăsime. Copilul meu plânge cu gura-n polenul cules de albine.

Cred în iubire din inerţie şi fără resentimente.

Simt laşitatea asta ca pe un termometru în care fierbe mercurul pus direct la subsioara figurinei din porţean subţire de Maissen.

- Sunt un ins liber! Liber!!!!

Cântă ţiganii, joacă nebuneşte peste focul din şatră. Ritmul ciocanelor lor bate argintul în cerceii universului.

- Linişte!!

Strig cu gura lipită de nicovala peste care barosul cade la fix. Ce mai trai şi câtă tristeţe umblă de mântuială prin sufletul destupat ca un bidon cu terbentină.

Explodează de ziuă - eu n-am nici o parte din moştenire, nici vină.

Sunt un circuit iluzoriu şi umbră primitivă, un măr pe care-l admir de dinafara cojii în care viermele doarme.

Adam şi cu Eva sapă grădină fără să se plângă de durere de şale.

În forma mea imperfectă, în rochie veche şi ghetele dezgurzite de piele, pun pe podelele scenei, pansoane, sigilii de convenţie socială... Interesul meu pentru grădinărit este un obiect de tortură medievală.

Ma îndoiesc până şi de umbra, ce s-a lipit ca un plasture de fotografia în care port număr matricol şi bascul cu monogramă.

Cum aş putea, atunci, iubi şi ierta pulberea obosită, ideea presată ca o frunză de muşcată între filele cărţii pe care nu o va mai citi nici o generaţie de la descoperirea programului electronic încoace?

Trăim asimateric visul şi credinţa în care palma mea simte cum intră cuiul răstignirii Tale.

Nimic mai simplu! Îmi cad umbrele-n creştet şi tace fiinţa.

În locul meu, vorbesc avocaţii, tipii aceia cu Rolex la încheietura mâinii cu care semnează pentru partea mea subţire de Rai.

Fericirea ține cât să bei în gară, o limonadă întreagă. Doar eu sunt naivă şi continui să îți vorbesc despre forma incipentă a moralei şi despre acel rol de insectă prizonieră în chihlimbarul talismanului pe care l-am lăsat amanet într-o seară de vară.

Copiii se nasc fără durere şi gata programați de computer.

Sunt norocoşi cobaii sistemului în care iarna se lamentează ca o vânzătoare de ciorapi din bumbac cumpărați la negru.

Totul este artificial în stadiul de față, aproape periculos, ca o lumină din sanatoriul în care bolnavii împletesc coşuri, milioane de târnuri din nuiele pătate cu suc de afine negre.

E doliu general. Ca un sfânt este trifoiul cosit. Stă întins pe nisip fără năzuințe, fără păcate de moarte.

Eu, în schimb, am o poftă pantagruelică de-a vă mărturisi criza în care mă zbat ca o musculiță în vinul ce miroase a lapte.

Patria mea este o lupoaică flămândă, o pădure de tei tineri prin care trece furtuna bocind…

Nu am inventat eu valțul roții de moară, nici bobul de secară ce se duce singur să piară.

E o poveste fără dimensiunea locului viran dintre liniile paralele, un spațiu al nimănui din care ruslacele tinere ies, dezbrăcate şi nepieptănate, la drumul cel mare.

Nimeni nu-şi scoate pălăria dinaintea ideii că… aş putea să-mi vând partea de moştenire, muntele cu pepite de aur…

Bolnavilor incurabili li se dă pe gratis porția zilnică de aer şi firimitura de adevăr strecurat prin rețetarul farmacistului şef.

Ce strâmbă este funia sinucigaşului, aşa cum stă ea, aruncată în sacul cu cărțile ce miros a mere domneşti!

Râcâie unghia mea şi limba de viperă la gaura cheii pe care o întorc sistematic. Muzeul este închis.

Este din nou ora Zero şi puştii cu cornetele înțesate cu grâu au umplut piața cu grilaj din beton.

Privesc din nou prin ocheanul întors, văd cum prietenii mei de condei umblă doi câte doi, prin oraşul mai îmbătrânit cu o secundă pe zi.

Toţi avem tălpile pantofilor lipite cu clei, pe cerul proaspăt vopsit.

Nu suntem îngeri, doar porumbeii care ies de sub streaşina catedralei, iau cu asalt statuia eroilor fără nume.

În fiecare dimineaţă îmi propun să-i dictez altcuiva rugăciunea. Un gând păcătos pe care-l aud cum se întoarce din drum, trece fluierând pe partea cealaltă a bulevarului plin de biciclişti.

De azi voi convieţui civilizat în satul cu case pe mii de etaje! Grădina publică cultivă lămâi şi ceaiul la popotă fierbe la limba brichetei aprinse.

Ce mutră nevinovată face lumea asta de hârtie sofisticată! Încremenim cu voluptate şi bunăştiinţă în muţenia strict colectivă.

Nu am de gând să-mi strig numele azi, nici mâine... când toţi miniştri împart la un whiski dublu, fondul de pensii cu parcimonie.

În colţul opus, monstrul din vis tulbură nestingherit apele din Loch Ness.

Prin codrii de metal greu, pasul dropiei se îndepărtează de cuib.

Puiul moare în ou ca o inimă care a uitat să bată cu toată puterea de care-i în stare.

Se aud loviturile unui alt plisc prin iarba tăvalită de inorogii bătrâni şi fără valoare. Valurile de lăcuste imune la chimicale rod capătul căpăstrului care ne mai ținea împreună...

Se dezleagă materia moartă de materia vie şi mâna mea de femeie ridică biciul. Pocnesc pintenii-n carne de atâta furie.

Alt samar port, încărcat cu păcate, pe cărarea ce urcă plaiul unde El, cel fară durere de oase, îmi cântă la cobză.

Sunt numai supraveghetorul unui penitenciar prin care hoții trec cu cuie-n piept şi fum din țigările proaste, sunt şeful unui insectar în care fluturii au rămas în stadiul de larvă fără picioare şi oase.

De ce tocmai eu trebuie să răspund dinaintea paznicului ce trage jarul peste mucul țigării de foi ?

Aburul cald este gata strecurat printre dinții sparți în scandal. Astfel, respirația meşterului anonim este reciclată o dată şi încă o dată...

Alte calfe au preluat ştafeta, urcă umăr pe umăr, golgota turnului de catedrală medievală. Grifonii îşi ocupă locul sub cornişă şi picură somn.

Asurzitor este numai vuietul mării, aşa cum vine, intră şi iese prin orga străveche. Şi... noaptea mea este albă, nedormită ca o curtezeană cu manşon şi căciulă din vulpe polară.

Da, sunt un servitor obligat să privesc fără înțelegere cum îmi moare stăpânul sosit din Cruciadă.

Umbra lui nobiliară urcă scara-n spirală şi fuşteii pocnesc sub încălțările fără vechime, se rup ca oasele unui hulub ce anunță cu dans din aripi bătrâne, furtuna.

Stăpânesc cu acte în regulă, labirintul prin care trece puiul de minotaur la apă.

Lumea-i curioasă, se adună în casa mea ca la bâlciul deşărtăciunii.

Bunicii şi copiii au palmele înroşite de atâtea apaluze. A sosit şi artistul!

Linişţea este imperială o singură secundă. Restu-i calvarul.

Mereu de la capăt prind, iau direcția imposibilă. Întind aripi mari cât acoperisul din care şindrila arde în febră teribilă.

Are frisoane până şi Manole şi femeia lui şi nenăscutul şi ... toate mistriile pălmaşilor tineri.

Dinaintea legendei doar eu mai stau în halat de mătase. Beau ceai verde, fumez țigari cubaneze... Mi-e bine. Foarte bine...

De ce batista a rămas, atunci, stacojie? Mâna are cearcăne, bătături ca şi cum aş fi cules cu ea toți fragii salbatici ai lumii.

Uşile tribunalului se închid una în alta, ca un culoar foarte îngust cu păpuşi-rusoaice.

Dansul vorbelor tot mai dibace ține de judecător, de omul care-mi stabileşte doza de perfuzie şi visul care mi se potriveşte ca solzii de aur pe un peşte de jucărie.

În vena cu sângele vânăt acul seringei sclipeşte.

Nimic nu mai este de desfacut din ghemul de ață cu care cos la gură povestea şi filele încă nescrise. Bat darabana ca o grindină de nestemate pe cupola lumii mercantile.

Nimeni nu ia în seamă întâmplarea ce ține afişul, nici praful de stele ce îmi intră în ochi şi în gură.

Abia mai reuşesc să descifrez numărul de ordine, din şirul foarte lung de călugări ce stau pe rugăciune ca pe un colț de palton fără vatelină.

O, ştiu foarte bine - nu sunt decât o paiață ce locuieşte pe raftul tixit cu albume cu fotografii de vacanță şi cărțile pe care nu le voi citi niciodată.

Se învârt cerul şi pământul în acelaşi carusel desuet. Copilăria mea ameţeşte. Vomită ţâţă dulce.

De ieri nu mai reuşesc să-mi ţin respiraţia când trec prin triunghiul în care dispar avioane, păsări şi oameni. Am curaj nebun de legat la zidul morţii.

Îmi caut prietenul cel mai bun pe lista naufragiaţilor şi nimeni pe lume nu-mi poate spune cine suportă cota de risc maxim.

Învierea este numai o noţiune despre care copilul care am fost nu are ştiinţă.

De fapt, nu am nici un motiv să mă supăr pe lume, să scuip ca pisica sălbatică în obrazul pe care-l sărutam pofticioasă odată.

Inconştientă şi superbă e rochia verde a femeii ce udă florile în oraşul cu ploi ce alunecă printre stele de tinichea şi câini vagabonzi.

Acolo sus, pe firmamentul cu inscriptii şi culori de apă în mucavaua foarte ieftină, brigada de motorizate se face nevazută.

Literele-n sloganul de încorporare sunt de o şchioapă. Sunt internaţionale, umbre ale unor îngeri care circulă pe meridianele corpului christic.

Un uriaş fără familie poartă pe braţele lui regulamentul jocului. Simplu.

În anticariat, cartea asta se vinde cel mai bine, pentru că, ea exemplifică toate absenţele strivite-n uitare.

Neglijentă mai sunt, Doamne, cu secundele, ca o veveriţă ce ronţăie linia orizontului şi apoi cade…

Nu mai există nici o liniuţă de unire între vorbele de compasiune şi înjurătura beţivului cu ochi fără culoare.

Cine să mai ia în seamă şi cârciumarul? Insul împins de buldozer pe făgaşul necazului.

Lupta se va muta dintr-o secundă în alta din salon în stradă! Amatorii de sânge se adună, croncăne corbii cu pălăria trasă cât mai mult pe sprânceană.

Se aplaudă crima şi toate cuvintele trecute cu majuscule în preţul băuturii.

Eu sunt barmanul cel mai rău de gură, strig în dreapta şi în stânga crucii mele numele osândei.

Sticle cu vin şi carne macră umplu blatul mesei cu mirosul Vieţii. Sarea se ia din apă şi din aer cu trei degete.

E seara de bal în oraşul ce mă asteaptă cu brațele întinse peste mulțimea cu picioruşe de miriapod din pluş violet.

O jucărie este şi laguna care răsuflă, bate din coadă peste fereastra cu trestiile care-mi vorbesc despre un fotograf şi clişeul lui de celuloid, demodat.

Între mine ca formă de comunicare şi luciul buzelor femeii din portretul de nuntă, s-a interpus un veac distanță.

Vremea curge imaterială prin canalele Veneției cu gondolieri tineri şi prințese fără de zestre.

Cât de departe şi cât de aproape este gândul tău în toate aceste schițe din care se alcătuieşte năluca?

Bate la geamul meu cu papirus în jaluzele lumina aburindă.

Lampa se stinge pe apa în care arunc alt pumn de galbeni cu vinişoare sparte de sânge.

Sunt numai vasul fragil din cermica arsă în cuptorul care tremură de emoție primordială.

Petrec pe fugă toate bucuriile umanității şi las uşa hotelului descuiată în noaptea când pepenii dau floare şi lampagii cântă sub stele, vechile serenade.

Sus şi jos, sunt numai două puncte legate cu şnur trandafiriu de gâtul străinei ce face baie pentru prima dată-n viață, într-un potir cu must parfumat cu vanilie.

Nebunia vecinătății dă din aripi, se zbate ca pasărea tăiată pe dalele din mijlocul piațetei, pe locul în care vrăbiile ling boabe insignifiante de sare.

Sunt o mulțime de semne de întrebare sub carapacea frunții ce se aplecă să treacă limuzina cu perechea de miri şi un geamantan de carton înflorat cu heraldică internațională.

Străbat din nou toate furtunile Orientului, trec de Occident cu spatele înainte…

Semnele rele dau roşu-n semafoare.

Despre moartea metaforei nu se scrie nimic în ziare.

Există un popor nevăzut, un flămând ce înşfacă silaba, o aşează pe limbă şi muzica tace în chioşcul demodat al famfarei rurale.

- Universul urban se plictiseşte de moarte ! Fac constatarea din inerţie şi fiecare loc liber din parcarea vocalelor mele creşte zilnic sub felia de pâine.

În lumea electrificată-n exces, semnul din care iese poemul este fructul oprit. Cad frunzele verzi şi virgula se aşează în genunchi la finalul de rând.

Ca un cavaler medieval frânt de propria-i armură sunt, între scut şi spada tocită într-un morman de nestemate incapabile să răscumpere timpul pierdut de Marcel Proust.

Monedele sunt cărţile omenirii prin care istoria trece în rochie scumpă de seară. Balul de absolvire adună bătrânii şi amintirile se transcriu pe creier magnetic.

Caligrafiez clipa pe piele sintetică şi nu mă pot decide între moartea liberă şi viața mult mai subțire ca ața.

Inevitabilă-i trecerea, sentința din spatele uşilor capitonate cu milioane de gânduri ce se năruie peste norii din pulberi de cupru. Arde universul !

Nătângă-i clipa care se luptă cu arme individuale în mijlocul câmpului unde minele explodează în maci confecționați din mătase spumoasă.

Comorile lumii se dezintegrează în cocleală, eveniment unic şi reluat în relanty pe ecranul cu zvonuri şi dimineața şi seara.

Gust, beau din puterea clipei ca din otravă. Buzele mele sunt falii de var stins în apă.

Cât de trist vă mai scriu, prieteni!! Îmi spun, mă mir şi apoi, râd de forma în care, cohortele de cuvinte se scurg de-a lungul peniței uşor ruginite.

Am moştenit raniţa rănitului cu tot cu sticla de rom ieftin şi pesmeţii ciuguliţi de şoarecii vremurii.

Sunt într-un refugiu de autostradă şi pot inventaria toate sentimentele care s-au ascuns prin colţurile din pânza păianjenilor.

Firimituri, doar monade din frică şi din bucuria triumfală a glonţului care mi-a trecut pe la tâmplă... Întregul ricoşează în ordine abstrată, ca un caiet cu note muzicale pe care acordeonistul le dăruieşte iubitei.

În ziarul cu ferparul proaspăt am împachetat viitorul.

Ambiţia mea este din ce în ce mai ascuţită, mai subţire este şi limba pe care gustul pâinii are forma lacrimei cerşetorului de dinaintea bisericii pline de văduve.

Nu mai am nici putere suficientă, nici ambiţie pentru a reface drumul golgotic pe genunchi şi pe coate. Vin spre Tine pe picioare-mi degerate.

Sunt aici, Precistă, doar un sunet de clopot din veghea pe care, bolnavul o trage după el pe o faţă de pernă leoarcă de lacrimi.

Diseară, târziu, vom ocupa împreună singurul fotoliu rămas în camera cu miros de liliac bătut în cuie de lemn ros de carii.

Este fragilă imaginea întregului pe care îl voi folosi în caz de forță majoră.

Un arsenal întreg de muniție şi mitraliorii din foişorul de schimb, trăgând după dropii... Imagini în timp real.

Totul este aiurea şi evadarea din rând, curajul unui nebun în care emanciparea dă din coate, îşi face loc la masa pe care stă întinsă, rigidă, prada din ziua ce vine. Glonțul în puşcă palpită.

De ce n-aş trage eu prima, aici, pe câmpia rănită, locul nimănui şi în care nimeni nu are ochi să mă vadă, şi unde legea nu mă acuză?

Tu îmi porți degetul arătător către prorpia-mi inimă! Tresar în somn greu, ca o fecioară ce visează cal alb cu frâu de mătase.

Le vorbesc pereţilor adunați în unghi peste creştetul meu, sunt aproape o mănăstire în care omul şi betonul sufocă femeia. La soroc voi naşte metafore.

Nebunia unui fulger, foamea electricității care-mi urcă prin maduva din şira spinării şi face ca prosteasca-mi frică să tacă...

Iată povestea pe care nu o aştern pe hârtie.

Nu e nici zi, nici noapte în marginea umbrei felinarului cu care acarul Paun se plimbă printre linii de cale ferată.

Trenul nostru lipseşte la numărătoarea tehnologiilor despre care vorbim de la tribuna asezată în cruce de drum ce duce spre rampa cu deşeuri aurifere.

Asta-mi este ursita - o casă albă şi cu toate uşile descuiate. Ferestrele poartă gratii din flori de muşcată sălbatică.

Ce, cât, unde, cui să îi dau din partea mea de fericire-mi imposibilă? Întrebarea asta are miere pe gura cu care blestemă ca o nevastă frumoasă şi închisă în casă.

Îmi îngheață degetele de expediat scrisori către vânătorii cu şoimi din deşertul Iudeei.

Legăturile mele de rudenie, despre care vorbesc biografii de meserie ca despre o bravură de tinerețe uşor zurbagie, conexiunile imaginare sunt responsabilitatea mea în stare pură, un fel de lacrimă care curge în amestec cu sânge pe cuțitul de tăiat pâine.

Nici biserica, nici drogheria nu sunt spațiul unde să desenez cerul pe care trupul şi mintea mea femeiască se vor arăta dis de dimineață.

Norii sunt grindină şi din prăpăstii, urcă bivolițele cu ugerul sfâşiat în colțuri ascuțite de cremene.

Toți cei patru stâlpi ai copilăriei pierdute, stau în sfeşnicul care arde fără feştilă. Lumină!

E zi de înălțare în calendare şi vinul curge prin crame fără măsură.

Cercul se strânge-n cenuşa fierbinte ca o poruncă de înrolare la oastea îngerească.

Peste pervazul cu lutul albastru, stă mama şi basmaua sa transpirată.

Plâng fără lacrimi propriile-mi cuvinte, ca un copil abandonat în uşa orfelinatului cu pedagogi fără minte.

Gesturile de împotrivire la ceea ce va să fie, sunt trecute cu litere nevăzute în bătrâna Psaltire.

Toți cei patru stejari din cele patru colțuri de casă, sprijină în locul meu, cerul peste care am aruncat un văl transparent de mireasă.

Un alt arhanghel a fost decapitat pe ziua de astăzi, nimbul lui stă la fereastra închisorii plină de tineri fără speranțe.

Mai încolo-i femeia ... Tot umbre frumoase umblă la braț prin peisajul care le vede, le recunoaşte, le strânge la matcă...

Paznicii mei îşi freacă palmele una în alta - zece, exact zece degete le sunt înghețate precum țânțarii ce au îndrăznit şi au rămas peste iarnă în nămolul de baltă.

E noapte incipientă în patria prinsă cu acul în centrul oraşului ce-şi treieră amanții prin ciurul şi dârmonul răbdării.

Nimeni nu se mai împotriveşte ghimpelui aşezat în călcâiul unui galoş cu miros de gudron.

Infernul nu există! Îmi repet în oglindă, este doar o noțiune inscripționată pe vazduhul mai costeliv decât un catâr ce cară sacaua cu apă sfințită.

În pauza de prânz, Dumnezeu Însuşi se lasă pe brânci, spală cu migală picioarele a mii şi mii de furnici.

La capătul unei zile de corvoadă, în haine de stradă, mă simt ca şi cum aş fi dispărut de mult de aici.

Nu urăsc, nu iubesc, doar mă înfrupt din tainul aruncat de alții în strada cu trăsuri şi pălării linse de moliile ce trec peste mijlocul unui veac interesat de politică.

În megalopolis-ul multiplicat, reştanțat şi cosumat ca o felie de marțipan în preajma Crăciunului, îndrăznesc, mă împotrivesc poftelor ce răcnesc din staulul luminat cu sori de neon.

Omul cu rucsacul cazon urcă muntele fără să-i pese de piatra măcinată-n rinichi.

Cu pantofiori de bal de absolvire şi poşeta din piele de Anaconda, femeia omului trece strada mare.

O urmez eu, de-a lungul unui drum de fier, la rând cu mulţimea de vagoane trase pe linie moartă.

S-a şi înserat şi îngerul familiei mele face calea-întoarsă. Urcă la cer.

El este o cruce întreagă, noi doar... proprietarii unui gând cu sămânţă. Cetăţeni împătimiţi de puşti cu alice şi ieruncile care s-au sălbăticit în crescătorie.

Vânatul mare nu mi-e potrivit! Îmi explic cum şi de ce ar trebui să reunţ la victorie ca la un cataif din vitrină.

Sunt din ce în ce mai transparentă, mai nevăzută de cei din jur. Mă las trasă ca un aer, ca un şnur prin găurile unui pantof importat din China.

Dincolo de jocul în doi, evenimentul monden al dezastrului atrage mulţimea care, stă în extaz, cu gura căscată!

Mi-am extras măseaua de minte fără anestezie! Dentisul îmi spune că am avut curaj, nu înțelepciune...

Nu-mi mai pasă că s-a inventat aiurea, în lume, compasul! Eu merg agale, în linie dreaptă cu pasul.

Mă țin cu neruşinare după urma urma Ta bărbătească.

Pe harta cerească şi disponibilă pentru cei cu telescoape şi oglinzi de reflecție, cometa Halley a devenit anonimă.

O cenuşăreasă trece prin crugul ce se foieşte, creşte, se repliază în forme noi de poveste.

Nu mai cred în bine şi rău, nici în ideea că, cineva ar trebui să plătească dinții sparți şi buzele pleznite cu palma!

Mă implic direct în existența mea ireală ca o redută cucerită pe vreme de ceață.

Stau la rând cu cioporul de miei pregătiți să încarce vaporul. Pleacă cei mai albi dintre noi către abatoarele unui timp în care clorofila nu mai corespunde din punctul de vedere a mai marilor lumii.

Ce lungă-i pana cu care scriu în registre numele cuceritorilor!

În livada de acasă, merii s-au pregătit de înniernare.

Totul este alb pe sub pleoapele care adună-n degetare cerneala cea mai potrivită pentru a scrie romane. De dragoste.

Despre ce tot vorbesc ziariştii? Legenda ceasornicarului umblă prin muzeul de ceară ca o nălucă cu toiag şi pelerină din lână de aur.

În partea opusă, în oglindă, stau eu, bietul paznic de noapte, un spirit perfect dependent de administrația publică, de cifre, de acte.

Exist festivist în umbra soarelui prelins din strachina în care, Precista dumică prescură.

Îmi agăț umerii în cuierul pomului peste care trag salve de muniție sâmburii de gutuie uitată pe priciul ferestrei.

Neconvenționale sunt hotărîrile mele, drumurile pe care trec ca un fotograf atent la detalii. Developez ideea şi durerea de cord apoi, întorc capul şi, în lumina trandafirie a laboratorului nou, admir răsăritul.

Pe partea de dincolo de Planetă, zburătorii au acte de identitate.

Microfonul țipă obraznic. Aud cum sunt lăudate lianele, buruienile care nu ştiu cum şi de ce ar trebui să-şi revendice rădăcina.

Plâng câinii de dinăuntrul ogrăzii şi zeul fericirii absolute aruncă volute de fum vinețiu pe nările înguste.

Am strivit un vierme din sârmă galvanică între degetele piciorului cu care apas pe țărână.

Nu am remuşcări, nu am vină... Continui să cred în embrionul care supraviețuieşte neatenției mele congenitale.

Ce mai somn visam, aşezată fiind printre vrafuri de pagini copiate la xerox şi flacoanele cu parfumuri din frezii de aprilie!

Au dinții foarte lungi florile de hârtie şi câinioşenia mea de sclavă îmi suportă brățara, glezniera şi numărul de inventar prins la toarta cercelului. Am identitate!

O multitudine de însemne moderne număr în palma peste care, corul de îngeri din cer aruncă fragmente anonime de stele.

Zorii şi asfințitul s-au umplut de culoare.

Dă pe dinafară paharul momentul în care transoceanicul îşi pierde minţile şi toţi pasagerii.

Căpitanul este părelnic pe celuloidul filmului zgârâiat ca o gheaţă foarte, foarte subţire.

Totul dispare, numai patefonul tău, Crai de Ghindă, cântă bolero-ul până la capăt fără punct, fără virgulă.

Miniatural lucreză în coaja terestră acizii.
O acvaforte cu peisajele prelungi ca trupul adolescentului ce coboară pe gura de Rai cu cobliţia şi suliţa gata pregătite pentru supravieţuire.

Duşmanii şi prietenii mei lucrează şi dânşii, cu tact şi cu palma pe care mi-o lasă pe gură ca pe o labă de urs scormonind prin containerele cu resturi de memorie colectivă.

Trag mâneca peste ciontul aripii care zboară printre graţiile de sticlă ale unei colivii de mărimea medie a farmaciilor veterinare. Lecurile se vând cu toptanul în degetarul unde apa are mai multă greutate decât sarea lacrimii adevărate.

Văd cum vine fiara spre mine cu unghia smulsă din teacă. Eu nu mai am degete şi vă arăt viitorul întorcând capul spre Steaua Polară.

Uzina oraşului meu nu mai fabrică de un veac apă potabilă.

Chibriturile s-au scumpit la raft şi... toate gândurile de bine se gârbovesc sub povara legăturii de vreascuri pietrificate.

Aş putea ridica un zid cu foişoare şi drumuri de strajă din toate cuvintele care îmi cer apărare.

NU o voi face!

Scurtă este ziua şi obiectul conflictului ține de imaginea publică. Gura lumii ascute semințe pe linia de start a conştiinței trecute.

În răstimp, în palma mea fără o formă precisă, insecta modificată genetic îşi depune ponta cu ouă din fibră de sticlă.

La intersecţia a două bulevarde cu statui cioplite în gheață colorată, stă starostele calicilor.

Ciungul, orbul, nebunul... pretinde lețcaia cu care să-şi verse pe gât otrava dimineții. Damigeana cu speranțe e spartă!

Acum voi pleca să adun frunzele primăverii!
Îmi spune el, şi maşina mătură tot mai repede, schizofrenic imaginile halucinante de pe prima pagină de ziar.

Un animal mic de companie poartă doamna în manşonul mantoului negru. Cadou perfect pentru liniştea mea de Joi după amiază.

Rătăcesc, întind mâinile în fața tramvaielor ca un orb rătăcind prin gangul cu scursori şi pardoseală tapetată cu bancnote scoase din uz.

Alte şi alte boarfe cumpăr cu kilogramul din replica pe care mi-o oferă partenerul de scenă.

Tu, o singură dată bați din palme, aplauzi şi ritmul dansului din buric se intensifică.

Frenetic este zvonul dimineții pe care o ridic, o port pe umeri, cum un muncitor cu şapcă şi cozoroc din piele ieftină duce copilul la parada de Armindeni.

Podul victoriei se ține doar într-un cui. Ruginit.

Ridic din umeri. Nu ştiu!

Sunt doar o păpuşă din ipsos pe care copilul furios o aruncă la coşul cu ochiuri de plasă.

Trec, mă petrec prin sita subțire ca o miere ce se diluează în ploaia de Noiembrie. E rece inima jucăriei şi transcriu din instinct povestea ei pe hârtie.

Nu am frate, nu am soră… în vânătoarea care a început ca un joc de ruletă rusească. Surpriza contează!

În liniştea cu miros de tămâie sintetică, numai armele arhanghelilor îmi trec pe lângă urechea fără cercei.

Aflu mult mai târziu că a fost… revoluție, război fratricid.

Dincolo de zidul fără forme exacte, vânatul face ochi, îşi cere dreptul la muncă, la spațiu vital, la prima de sănătate.

Armez din reflex condiționat şi… salivez rouă pe cerul de gură.

În iarbă, stă captivă în libertatea mea impersonală ca o vită albă, fără sânge şi vlagă.

Pulsul creşte direct proporțional cu cota dezastrului sub haina modernă, din piele.

Sunt un menestrel trist. Cânt din vârful degetelor pe dunga cuțitului care râde de mine şi de coaja de pâine.

Bărbați şi femei fără steaguri trec prin vraful de diamnate artificiale. Nu mă privesc.

Colțul ochiului, prin care încerc să-mi petrec vremea e roşu-dureros.

Sentimentul meu nu are consitență, este naiv ca o fată virgină. Ciorapul alb îi alunecă pe piciorul subțire şi el nu observă.

Ignoranța ronțăie pe mai departe bomboane spirtoase.

Absorb evenimentele ca o sugativă abia cumpărată. Sunt un semn de apă în cercul de prieteni pregătiți din cap în picioare, pentru vânătoarea regală.

Tobele bat infernal. A răsărit soarele,- o portocală dulce şi fără de umbră.

În lumina uşor destrămată, pedalez din instinct, învăț arta vânătorii ca un copil care încalecă pentru prima dată în viață, o bicicletă adevărată.

Confesiunea mea este frunza lipanului sub care moare umbra viermelui ce se distanțează de elitra insectei cu înetinitorul.

Incet şi duios, frurtuna de vară despică mărul edenic. Este locul şi modul perfect de întoarcere din călătoria pe care nu am făcut-o cu niciodată până la capăt.

Intre codexuri roase de molii stau secretele lumii.

Eu citesc de jos în sus urcuşul galactic şi trag linie sigură. Adun nechibzuințele, victoriile...

Suma obținută este ca o copita despicată de bivol ce-mi zdrobeşte vertebră cu vertebră, şira spinării.

Sunt un om cocoşat!

Analgezicul în cazul de față, nu mai are valoare.

Turma comunitară trece cu ochii închişi şi nări dilatate spre moarte. Mirosul sângelui este mai dulce ca mierea...

In fața plutonului de execuție stă ordinul orb.

Eu, cu eşarfa pe ochi, cer clemență pentru norocul porcesc de la Loteria de Joi.

Fac haz de necaz, invoc furtuna din paharul cu apă şi... pe legea mea, în mahala înfloreşte brusc un lan cu ştevie adevărată.

Nu mai țin minte iarna în care, urechea acului intra, cosea monede bizantine în panglica pălăriei omului de zăpadă.

De ieri, turnirul meu cu cavaleri şi cai în valtrapuri de lână umple bou-vagonul.

Vom merge laolaltă în linie strâmbă prin stepă şi peste munții goliți de cărbunii pe care-i aşteaptă naufragiații pe peronul cu suflet pustiu.

Acasă, cățeaua-i lehuză şi urlă singurătatea de foame printre stăpâni fără picioare şi mâini.

Mie îmi alunecă privirea peste sănii princiare şi aripi de îngeri,- tot jucării scumpe pe care negustorul le-a expus pe raftul cel mai de sus.

Nafatalina şi moartea se vând la plic sigilat.

Roade anotimpul cu poftă în țesătură sărăcăcioasă şi în oase de prinț.

Peste steaua cu Nordul deviat de la axă, ninsoarea se lasă ca stolul de ciori pe asflatul de unde a fost ridicat pe targă de flori, accidentatul.

Aud că nu-i cu mult mai bine în lumea din stradă şi e... şi mai rău în camera cu gratii de fier la fereastra în care arde candela fără ulei.

Iluzia este aceeaşi femeie frumoasă ce-şi vinde iubirea pe un flacon cu parfum bun... Iaca. Îmi propun un alt atuu pentru a mă ridica peste limita ceasornicului ce-mi cotrobăie prin buzunarul plin cu chitanțe din anul trecut.

Sunt cetățeanul cu datorii şi fără simboluri, un nume de cod aşezat la rând, pe pagina de Internet.

Aştept în vălmăşagul general, amintirea din visul care-mi devora aura sfinților din icoane, o minciună nevionvată, sprintenă şi cu unghiile vopsite în miez de pepene verde.

Sigur este primăvară printre cuvintele care gestează în brazdă.

Nimic nu îmi scapă din vedere, nimic nu se compară cu cerbiii ce-şi foşnesc coarnele moi prin aerul tare al pădurii de alge..

Eu sunt numai o jumătate din linguriţa cu bucuria şi durerea umanităţii care mă ţine în lanţ! Nu mă zbat în lesă să scap...

Îmi strig fără cuvinte Protestul, schelăi, mă gudur şi ling mâna stăpânului care loveşte...

Zeul cel bun trece pe trotuarul celălalt, cu iubita la braţ.

Bucuria mea este ca efectul de seră. În jurul ei balenele nu mai sunt ceea ce au fost şi apa se schimbă-n formulă, din oră în oră, ca o gardă la palatul Buckingham.

Doar eu şi Precista mai bem cafea cu lapte şi răfoim fără frică cărţile arse de inchiziţie.

Răbdător ca faţa de pernă stă visul copilului din orfelinatul de Stat.

Nu mai este căuş perfect pentru pumnul din care singuraticul lumii mele să bea oţet şi miere, tot leacuri ieftine pentru boli incurabile.

Ce focuri bengale se aprindeau mai ieri pe bolta sprijinită în cele patru turle de biserici!

-A fost doar un miraj! Mă laşi să deduc din gestul cu care le dai aceeaşi dreptate şi copiilor şi nebunilor.

Pillat din Pont se spală de păcate, cu palmele adâncite în mortarul cu var.

Între două lentile bine şlefuite stă cel de al treilea ochi, ca un corn de inorg care nu a aflat, că geneza lui este numai poveste.

Un singur calareţ şi herghelia sa de cai liberi urcă spre cer.

Amnarul a ruginit în colecția pirotehnică cu care Hefaistos se joacă printre ghete scâlciate şi flori din saten.

Păcatele mele mai vechi şi limbajul nou din mesajul de dragoste de mamă sunt identice cu perlele japoneze.Stau ciorchine pe sabia cavalerului.

O epidemie de remuşcări şi creația dumnezeiască este pusă în şa ca un pistolar care-şi pierde memoria şi hematiile răzbunătoare.

Aşa sunt şi facsimilele în care, cerneala tipografică lasă cearcăne de femei jalnice.

In toiul nopții de joi, însingurată şi plină de cuie în palme, caut aripile cu care să zbor în paradisul din care am fost cândva alungată cu arme.

Mi-ai promis şi pâine şi sare şi un sânge subțire ca mierea pe limbă.

Promisiunile tale sunt tot mai smintite şi se învârt ca efemeridele în jurul flăcării de lumânare.

Nimic din toate acestea nu am azi, aici, pe masa cu umbra caprifoiului doldora de floare.

Adorm, mă trezec, iau ziua de la capăt în mijlocul într-un manej din care ... cine poate, mai scapă cu mintea întreagă.

Fiecare pagină din contractul pe care l-am semnat din vârf de creion, este unică şi ireversibilă.

Clipa asta este ruptă din dansul prin care alerg cu un braț din floarea soarelui,- buruiană pe care roşcatul de Vincente van Gogh a aşezat-o pentru mine în ramă de aur.

Pegasul râvneşte la rostul trăpaşului legat la ieslea cu tainul sigur.

Ce straie de zburătoare poartă himera aceasta şi toate sentimentele mele sunt tocate de ea, în melița nerăbdării ce da din mâini şi picioare!

Am un sentiment de vinovăție precisă în dimineața asta mahmură ca un şerpaş ce a atins curcubeul cu degetul mare.

Caravanele şoimilor de pădure trec cu diamante scumpe în guşă şi numai câinii din mahalale urlă fără motive la Luna din ce în ce mai subțire. O melancolie ninge cu gloanțele oarbe prin poligonul cu lumină slinoasă. Este vremea ca la facerea lumii şi numai eu refuz să îmi fac bagajul, să iau poştalionul de seară şi ochelarii miopului.

Sunt omul fără o vină anume din panoplia războiului în care, ciungii şi orbii fac hora păcii în jurul Ecuatorului.

Din locul său, din ghereta zidită ca o femeie în stânca cea rece, sentinela asta bătrână mă recunoşate, îi face semne ca de iubire şi...trage glonțul din puşcă.

De data asta, fructul oprit nu a mai trecut de fierberea vinului, de ciurul amintirilor de război.

Pânda la fiare este garantată prin lege şi fiecare vânător începător îşi are propria vesta de siguranță.

Prada vine din Cer, la oră fixă în bătaia puştii, ca o naiadă înveşmântată în toate culorile cu care aş putea picta chipul unui alt copil-heruvim.

Nădejdi ar mai fi de tras spre crematoriul cu deşeuri imposibil de identificat după număr de pantof, tăbliță matricolă, ADN sau culoarea ojei de pe unghiile roase din carne…

Mă opresc aici, nu proorocesc, doar parcurg cu luare aminte fiecare senzație de lehamite ce-mi apasă povara în carne.

Civilizația mea a ostenit bătând pas de front în marşul triumfal al unui număr de circ ambulant. Mergem voluntari pe carul alegoric, despuiați ca la facea Lumii şi pielea noastră miroase a usturoi proaspăt şi mirt.

A fost un timp în care credam că ştiu totul despre destin şi povara paharului chistic.

Alte guri de om dau pe dinafară rugăciuni şi blesteme iar canalul colector al durerii plezneşte de fiere.

Aparent este numai un anotimp mort în pântecele Vremii, un eşantion de sminteală universală prin care fiecare şi toți laolaltă tragem, rupem din aceaşi cămaşă care ne-mbracă.

Străvechi şi tot mai scumpe sunt rafturile cu rufe sfâşiate din noi înşine.

Suntem doar nişte oameni cu evenimentele târându-se după noi, prin cenuşa răcită a Mileniului.

Ireală este arhitectura infernului din care nu mai iese nici un ins cu gura de aur pe cauțiune.

Un implus în plus şi inima este gata, spartă ca o alună-n Octombrie.

Declar că nu am dece să respir aerul din strofa poeziei prin care trece ogarul cu leşul măreţei zburătoare în gură.

Intr-un limbaj comun şi ambalat în folii extrem de subţiri, sunt grele ca plumbul vorbele mele.

Înţeleg tot mai puţin din biografia dantelăresei care lucrează pe viaţă la scufia copilului care nu se va naşte.

Preţul pus pe capul meu de clevetitoare este rezonabil.

Sosesc şi samsarii, şase din şase colţuri de lume, vin cu pintenii şlefuiţi şi cuşca în care să închidă ultima sălbăticiune a pădurii. Un alt drum vom face înapoi, prin albul profund şi terestru.

În jurnalul de zi, numai prima parte din tragedia recent premiată o va înţelege poporul.

Versul da, stilul meu e liber ca porumbelul cu frunza de măslin presată pe limbă. Coboară-n picaj în ochiul fântânii, acolo unde Regele Soare îşi spală de sudoare caiii şi câinii abia întorşi de la vânătoare.

şi...biografia generală e repetabilă ca un anotimp în care şoarecii sapă şanțuri în trotuarul cu rădăcini de castan ce visează să ajungă pe Lună.

Sunt tot mai difuze imaginile peliculei, o reverberație din biografia sărmanului greier ce a trait şi a murit pentru artă.

Nu am nici un merit personal când mai înot în aval cu scursorile radioactive ale exploziei mugurelui în care albina nu mai adastă.

Simbolul lacrimii mele ca stare, anxietatea în vogă şi toate boarfele pe care le car după mine în valize de recrut fără vocație, sunt accesorii irelevante.

În vitrina cu manechinele mereu zâmbitoare, trăiesc la comun bucuria şi necazul,- tot sentimente prin care mi-e dat să uit de somn şi mâncare.

Cheagul necontenirii coagulează lumina şi văd dinlăuntrul ochiului modul în care hingherii hăituiesc câinii cartierului prin care adolescentul miop trece la dame.

Eu merg mai departe, imaginar şi fără pericol prin mucavaua cu flori de mătase şi franjurii care se prind de gâtul meu slab ca disperatul de creanga unui castan fragil, comestibil.

O, câtă mizerie este sub unghia mică a veacului înfăşat în cărămizi ce vor fi aruncate în aer de trupa prea slabă pentru a putea duce în spate lada cu muniţii.

Am nevoie de un exerciţiu de imaginaţie, pentru a trage cordonul prin găurile pardesiului ce nu se potriveşte cu trupul.

Sunt un manechin subţire ca intestinul de miel sacrificat în săptămâna de Paşte. O nojiţă precum şarpele care palpită odată cu carotida din care a muşcat. Sare.

În ultima mie de ani am tot îngropat securea luptei pentru egalitate, în aşternuturi parfumate cu apa coloniilor din care porneşte taifunul.

Curtezanele de lux şi cavalerii fără avere au reuşit să abolească pedeapsa cu moartea. Obsesia-i maladivă ca o crimă tăinuită de trei generaţii .

Sunt singură-n peretele de catedrală şi frica are miros de zăpadă. E vară?

Am cumpărat cele mai bune pioneze din magazinul universal.

Țintuiesc sfântul sfâşâietor de frumos pe varul care plânge ca un minor orfan.

Drama mea este umbra sfântului, pe care o trag de urechi, o dojenesc, o judec, o condamn la uitare...

În mileniul cel nou, exodul vechi s-a ridicat într-un singur cor, tot voci cu probleme de conştiință ce... doarme.

Voi m-ați scos din burta balenei şi trupa mea de acrobați a rămas fără rol.

Sunt un fel de călăreț singuratic, un om care nu ia în considerație fiecare mărunțiş ce îi zornăie în buzunarul aplicat peste inimă.

Platoşa asta este țesută din cei patruzeci şi patru mucenici care îngheață ca să-mi apere numele anonim.

Pot umbla de capul meu prin sărăcie ca Francisc din Assis prin cetatea eternității probabile. Nimeni nu este pe o voce cu mine.

Sunt o spadă fără podoabe, fără veşminte de purpură,- doar un lut în care apa dulce şi sufletul cresc ca în oul pajurei două aripi.

Cetatea întreagă suferă de boala asta necunoscută. Are rană deschisă uzina de oxigen şi supurează maiaua în pâine cu foşnet de frasin luat cu asalt de trâmbiţaşii cazarmei.

De ce am venit şi unde plecăm cu paharele pe jumătate golite de sânge în ziua de mâine?

Dacă Tu ai vrea, dacă eu aş şti că mă poţi învăţa să trec prin combustie ca un amănunt care nu ţine numai de credinţă, poate aş reuşi să te privesc în ochi...

Mi-e tot mai grea condiţia de vânător de onoare, de ins aşezat în capul mesei cu bucatele aburinde.

Nu mi-e foame, nu mi-e sete la comandă şi problemele adevărate sunt invizibile.

La ţărmul mării galactice s-au oprit corăbierii. E vreme de maree şi în potirul de împărtăşanie.

Exersez cu patimă trecătoare rugăciunile de dimineaţa până seara, într-o vreme.

Miezul nopţii aparţine numai stelelor, lumânărilor printre care trece un călugăr cu rasă albă şi cruce pe umăr.

Îți pun o întrebare, una singură şi… chipul tău ca efigia unei monede romane , transpiră.

Va ploua cu meteoriți peste noaptea în care, susțin sus şi tare, că viața asta mi se potriveşte ca o mănuşă din piele de căprioară!

…cu bine! Rămâneți pe banchiza împletită din frunze de bambus şi pinguini obezi, de menajerie.

Eu plutesc pe apele uzate şi repetabila mişcare îmi arde brațul ca un jăratic necunoscut până astăzi de oameni.

Lotca-i toată din flăcări şi apă. Diamantele garantate la bursa secolului şi fiecare cap-încoronat sunt fără de acte.

Muşc din mărul de aur cu voluptate. Lucrările dentare stau în sertare.

Doar foaia de varză-i pentru iepurii tineri şi prişniță pentru genunchii pe care stăm umăr la umăr.

Perdant este numai ministerul păsărilor care nu mai cântă, administrația găinilor ce-mi ciugulesc grăunțe de nisip din clepsidră.

Nu mai am telegari, nu mai am rândaşi în grajdul incendiat de la o simplă țigară. Iarba a năpădit nebună şi curajoasă printre tăciunii care se înghesuie în vagoane, printre recrucții contingentului.

-Într-o bună zi vom fi curați ca sticla din carafa cea nouă, - mă minți şi amprenta polizorului se vede pe unghiile a doi adolescenți ,,emmo,,.

Batem străzile cu becuri mici de neon şi cu drogul neptinței ascuns în carâmbul cizmei de box.

Ea e frumoasă şi fără ochi sub breton. El doar străveziu ca un heruvim ce a căzut din Cer pe câmpia minată cu maci.

Degeaba fâlfâi cearceaf alb pe sub nasul lor şi pui capa de toredor pe poarta cimitirului…

Paşii lor se aud moi, apoi din ce în ce mai candențati pe dalele de granit care susțin bustul bateristului pe care, noi l-am ucis.

Fum şi parfum este dâra din urma stelei care vine razat peste oraşul cu jgheabul casei parohiale plin de corcoduşe.

Este semn dintr-o dimensiune fără importanță pentru Homo Sapiens şi, intrăm odată cu el în humusul saturat de sevele banalității.

Fără să ceară nimic concret de la alții, comite poeme în taina care vibrează sub degeteul ce nu atinge diapazonul.

Este un copil ce s-a născut pe vreme de pace relativă şi numele lui e Ioan!

Mi-a fost tată într-o veşnicie şi vântor de iepuri prin stepa din care nu a mai rămas decât o pălărie de pai şi ramele cu sticlă fumurie.

Vezi ce iluminație se anunță la ”timpul probabil” - câți vulcani mai stau gata să scuipe foc din sânul pământului?

Eu, ca şi tine, vin din dedemulturi trăgând ca pe un o trotinetă,de coarne, cuptorul buncii cu tot cu cu pâinea ce-mi arde mâna micuță.

Mda, vom avea hrană în prostie pentru iarna în care vom sta dinaintea televizorului, croşetând un ochi pe față, altul pe spate,-viețile străine.

Imagini răsturnate stau în vitrina cu premiile academiilor pustiite şi mă faci să cred că paşii mei sunt din ce în ce mai nesiguri prin grohotişul galaxiei care nu are încă stație de betoane nici marcă intergalactică.

Cine sunt aceşti inşi din jurul turnului în care temnicerul meu cel mai bun stă cu arama la ochi şi fără gloanțe pe țeavă?

Cine sunt femeile acestea care cântă morții zâmbind cu ochii închişi cu petale de ger?

Îngerul meu doarme în ochii acoperiți de catran.

Este beznă în lacrimă, în sarea solubilă şi prin hățişul de oase din care dintele vremii iese cu durere de facere.

Femeieşte lucrează şi El, cu răbdare şi desăvârşire ia inima mea din piept, o îmbracă în desenele unui copil autist.

Numai culoarea neinventată merge mai departe pe alb absolut, ca o noțiune pe care o dau mai departe într-un făraş cu jar de-mprumut.

În brutăriile princiare e miros de făină şi scorțişoară proaspăt măcinată. Sfinții ies buluc din icoane, cu mâini lungi şi înnroşite de cireşe amare.

Cerul meu s-a dezbrăcat de păcate ereditare. Nebunii notorii îşi fac veacul pe fâşia drumului de pe care câinii latră la ciozvârta de Lună.

Relativ este taină pe uliţa cu ulii lăsaţi liberi şi din uşă în uşă vânzătorul de gaz poartă damigeana foarte subţire pe umăr.Primejdios gest şi fata frumoasă care merge alături de el cu picioarele afundate în faliile de aer.

Privesc de sus spaţiul pe care aterizează obiecte necuoscute şi fiinţe care nu respiră prin impermebilul care le ţine loc de plămâni şi de inimă.

Toţi călătorii mahmuri au pretenţii la tronul lui Hamlet, se clatină călăreţii în şeile croite din pielea şopârlei…

Şi eu şi tu … suntem pasagerii gălăgioşi în viforul pe care botinele de femeie cu experineţă abia de-l ating în marşul spre Lună.

Ceara de albine este subţire în lumânarea cu care tai noaptea, întunericul prin care gâlgâie ploaia.

Alunec de pe acoperişul abrupt de biserică, direct în ghiuveta unde familia mea spălă farfuriile imediat după cină.

Sunt tehnologii avansate şi vise saturate de îngâmfarea ce o ia la vale pe Golgota cea înverzită de smirnă,- tot poveşti despre cea ce am dus cândva în spinare prin colbul ruinei stelare...

Tună turmele devălmeşiei din piscul Kogaionului către apa în care fecioarele spală pânza sub care tresare balaurul.

Somnul din stindard se rupe în fărâme ca o pâine neagră, străveche.

Ne hrănim cu aşteptarea promisă şi foamea este o mamă cu pelerina aruncată pe umerii rotunjiţi ca pietrele din râul de munte.

Nimic nu se mai aseamănă cu viaţa pe care o lovesc în pântec cu bocancul. Militant, milităreşte, aşa cum am învăţat în prima zi de instrucţie.

Văd ca print-o legătură de tifon pe care infirmierea mi-o apasă pe ochii somnoroşi.

Simt culoarea crescând din rana în care conflagrația cinegetică numără mistreții căzuți la datorie.

Alți eroi post mortem şi cu colții tociți în argint vin, întăresc falangele legionarilor ce vor desăvârşi cruciada pădurilor.

Restul este doar un zvon, o dupăamiază de lucru în care, Dumnezeu mă aşteaptă cu pălăria pe masă, nerăbdător să câştige la jocul de table.

Habar nu are că zaruruile omenirii sunt demult măsluite...

În cimitirul săracilor, pe vârful ierburilor cu lăcuste insațioase, scribii neştiuți scriu epitafe, fac compoziție.

Neînvrednicită mi-e mâna care ține arcuşul şi vioara plânge sugrumată pe umărul meu mai rece ca piatra.

Este un chin şi un nimb inevitabil, locul în care goarna adună umbrele la cina de taină.

La câte uncii de aur este prețăluită o singură secundă, clipa în care vântul se naşte, copilăreşte şi trece pe sub arcul de triumf al nației mele?

Nu ştii răspunsul....

Simplu, aerul e puverizat dintr-un spray lung cât gâtul girafei.

Tot forme ciudate adunate în colecții de arta şi himerele sunt periculoase ca ziua de muncă a unui culegător de perle sălbatice.

Discret umblu prin largul lumii sub povara asta. Sufletul şi trupul sunt una în mâna destinului care-şi leagănă tălpile de pe o cupolă pe alta de catedrală.

Un teasc cu miliarde de petale mov este restul din zilele unui an în care, covoarele au adunat tot praful picioarelor şi omul din rândul doi al ierarhiei stelare trece vioi, din ce în ce mai rapid prin fața justiției planetare.

În cutia radioului se malaxează ştiri şi melodii retro.

Este numai o întâmplare nefericită că oceanul este o spumă roşie-roşie şi că… prostituţia face chetă pentru iezii ucişi în piaţa de animale domestice.

Vaporul cu mirodenii s-a scufundat la capul Bunei Speranţe.

S-a născut un alt mileniu în coliba ridicată din lemn de măslin crescut în roca Ghetzimanilor…

Titani cu bust de nisip mişcător luptă în numele meu pe câmpia mierlei ce zace într-o singură aripă.

Plugul trage singur brazda şi eu păcătuiesc cu gândul şi cu fapta, convinsă că aş fi îndrăgostită-lulea de eternitate.

Alunec pe secunda primară ca pe o coajă de banană de seră… Mişcarea mea rămâne întreagă pe faţa de masă, un loc perfect în care opresc marinarii.

Bem rom de Jamaica sub soarele care nu mai apune..

Gândesc în alb şi negru, îmi fac iluzii, timp în care geamul meu înfloreşte cu specii rare de mucegaiuri şi file din codex aureus.

Se întorc triumfali iluminații patriei trădate, tot siluete în uniforme elegante şi pe care, țăranul le întoarce cu furcoiul în grămezi masive de stele.

-Un miracol este viața! Iau notă de cuvintele tale cu luciditatea mea de nucă spartă în ciocul unui şoim neadaptat la viața străzii de noapte.

Da, sunt necesare şi liniile paralele şi bornele de securitate, aşezate perechi pe muchea cuțitului.

În bătătura palatului, rasa umană este frântă între patru cămile, trasă printre degetele cărturarului ce vinde ultimele volume din cenuşa bibliotecii alexandrine.

Cuprins